

CANSATS D'ESPERAR

La segona carta de Pere és el darrer escrit del Nou Testament, redactat ja ben entrat el segle segon. És un text complex, que es presenta com un testament en forma de carta, que recolliria els darrers ensenyaments de Pere, abans de la seva mort i obra d'un autor que es fa passar per l'apòstol Pere, que, per fer-ho convincent, assegura haver estat present en l'esdeveniment de la transfiguració (2Pe 1,16-18) i haver rebut de Jesús la predicció de la seva mort (1,14). Aquest procediment era habitual en la literatura cristiana primitiva i servia per dotar d'autoritat els ensenyaments d'un escriptor predicador.

D'aquesta segona carta de Pere en llegim un fragment a la segona lectura d'aquest diumenge (3,8-14). En ell l'autor vol combatre les tesis dels qui posen en dubte la futura vinguda de Jesús, l'argument de pes dels quals el trobem recollit a 3,4: "Què se n'ha fet de la promesa de la seva vinguda? Els pares han mort i tot continua igual que al començament de la creació". Els adversaris de la 2ª carta de Pere es fan ressò de la queixa que alguns autors clàssics ja havien formulat i que Plutarc recull en les seves "Moralia": "Per què les divinitats triguen tan en intervenir per castigar els malvats a fi de dissuadir-los cara futures maldats?" "Per què la justícia de Déu sembla immòbil i la providència va incerta, a destemps i en desordre?". Davant la inseguretat i els dubtes de la vinguda, el profeta vol demostrar que aquesta és del tot segura. Ho fa valent-se de dos arguments; primer recorda que per Déu la manera de comptar el temps és diferent a la manera de comptar humana, per tant, el càlcul del temps, que manca per l'hora del seu retorn no es pot realitzar amb criteris humans. Amb això es desfà l'argument de la tardança. L'altre argument es fonamenta en la bondat de Déu; segons aquesta, Ell concedeix un llarg temps a fi que tothom arribi a convertir-se, tal com diu el salm 85: "Tu, Senyor, Déu compassiu i

benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor".

Al ser un escrit tardà, es possible que la segona carta de Pere eviti expressions properes a la teologia ancestral de l'Antic Testament i les canviï per altres més genèriques i més entenedores per auditoris no jueus; per això usa "el dia de Déu" per referir-se al "dia de Jahvè", tan usat en els textos de l'Antic Testament. A l'estar referint-se a la consumació del temps, el significat de les dues expressions és el mateix i s'ha de prendre en el sentit que té en les acaballes de la literatura profètica (Za 14,1-5; Jl 4,14; Ml 3,20; So 1,14-16) on es caracteritza per la separació entre justos i injustos, el càstig del enemics d'Israel i la manifestació clara i evident de Déu, tot això enmig de fenòmens de la natura espectaculars.

Per descriure el cataclisme còsmic, l'autor es val de la literatura apocalíptica clàssica. Hi sobresurten dos elements: el descobert de tot el que passa a la terra, respon a que la fi sempre va lligada a la idea de judici, que ha de posar al descobert el que ha restat amagat i, per tant, impune. L'altre element és el de destrucció, que està posat en funció de l'esperança en un cel nou i una terra nova, expressió que també trobem en el llibre de l'Apocalipsi (21,1). No pot haver-hi cel nou ni terra nova sense que s'hagin destruït els vells.

La insistència en l'espera (dues vegades en el text) és una semblança a la insistència en el vetlleu que trobem a Marc 13,32-37. Al cap i a la fi tot el text vol anar a parar a aquest vetllar i esperar.

Diumenge 2on d'Advent
4 de Desembre de 2011